

РЕШЕНИЕ

№ 440

гр. Бургас, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: ПАНАЙОТ СТ. АТАНАСОВ

при участието на секретаря ЕЛЕНА Г. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от ПАНАЙОТ СТ. АТАНАСОВ Гражданско дело
№ 20232120104349 по описа за 2023 година

Делото е образувано по повод исковата молба на И. К. С. и М. С. С., двете от
гр. ..., против Ж. П. П., от гр. ., с която претендират приемане за установено, че, на
основание договор за покупко-продажба от 30.01.1992 год., наследяване и давностно
владение през периода 30.01.1992-21.07.2023 год., продължаващо и в хода на
настоящия исков процес, ишците са собственици на следния недвижим имот:
самостоятелен обект в сграда с идентификатор; адрес – гр. площ – 66 кв. м.,
ведно с избено помещение № 4 и съответните ид. ч. от общите части на сградата и от
правото на строеж върху терена; ангажират доказателства и молят за присъждане на
деловодните разноски.

Исковата молба е уточнена с писмени молби от 16.08. и 04.12.2023 год.

Ишците са изложили следните фактически и правни твърдения: по силата на
договор за продажба на държавен недвижим имот, сключен на 30.01.1992 год., ишцата
И. С. и съпругът ѝ С..А..С..са закупили процесния недвижим имот в гр. ..., откогато го
и владеят; съпругът С..С..е починал на 18.02.2018 год., а негови наследници са
преживялата му съпруга и дъщеря му – ищецът М. С.; през 2005 год. жилището е било
ипотекирано в полза на Д..М..П., като задължението към него е било изцяло
изплатено; през 2006 год. ишците получили съобщение от ЧСИ Г. П., че дължат на
ответника Ж. П. сумата от 26 432 щатски долара, ведно с лихви и разноски, а за

принудителното събиране на тези суми е образувано изп. дело №/2006 год. на ЧСИ рег. № ...; от 1992 год., и понастоящем, ищите продължават да владеят жилището, в качеството си на негови собственици, и това владение не е прекъсвано през период повече от 17 години след образуването на изпълнителното дело, а изпратената им нова призовка за насрочен въвод във владение в полза на ответника е в противоречие със заявеното право на собственост.

Правното основание на предявения положителен установителен иск е чл. 124, ал. 1 във вр. с чл. 498, ал. 2, изр. второ, ГПК; допустимостта на тази претенция е установена и съгласно практиката на ВКС, посочена в Определение № 3510/14.11.2023 год. по ч. гр. д. № 4366/2023 год. на I ГО.

В срока по чл. 131, ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, с който е оспорил иска като неоснователен; изложил е следните твърдения: съпрузите И. и С..С..са длъжници на Ж. П., съгл. изпълнителен лист от 29.05.2006 год., издаден от БсРС по ч. гр. д. № 1279/2006 год.; за принудителното събиране на сумите е било образувано изп. д. № 79/2006 год. на ЧСИ рег. № ...; с постановление от 01.11.2006 год. на същия ЧСИ процесният недвижим имот е възложен на възискателя Ж. П.; постановлението е било обжалвано пред БсОС по ч. гр. д. № 748/2006 год. и след отхвърляне на жалбата е влязло в законна сила на 07.12.2006 год., а от този момент собственик на недвижимия имот е ответникът Ж. П.; длъжниците са предприети действия по забавяне на изпълнителното дело, вкл. за отлагане на изпълнителното действие за въвеждане на Ж. П. във владение на имота; подавани са неоснователни жалби срещу актове и действия на съдебния изпълнител; налагани са обезпечения чрез мярката „Спиране на изпълнението по изп. д. № 79/2006 год.“; съдебният изпълнител е насрочил над 23 дати за въвод във владение, който е бил отлаган по молба на длъжниците; не е ясно дали ищите основават правата си на цитирания от тях документ за собственост и на давностно основание, като две различни правни основание; исковата молба е нередовна, тъй като не съдържа в достатъчна степен конкретика за твърдените факти, нито надлежно формулирано искане до съда; длъжниците в изпълнително дело нямат право да се позовават на изтекла погасителна давност спрямо възискателя, още повече когато изтичането на определен период от време е предизвикано именно с тяхното недобросъвестно и шиканьозно поведение; към момента на образуване на изпълнителното дело са били налице задължителните указания на ВС по ПП № 3/1980 год., които са действали до приемане на т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 год. по тълк. д. № 2/2013 год. на ОСГТК на ВКС, т. е. придобивна давност не е могла да тече до 26.06.2015 год.; изложените от ищите аргументи са неоснователни и защото голяма част от посочения от тях период съвпада с период, през който изпълнително дело № 79/2006 год. е било спряно поради допуснато обезпечение; на основание чл. 116, б. „б“, ЗЗД, придобивната давност е прекъсвана с предприемане на действия по принудително изпълнение, което за последно се е случило с насрочване

на въвод през 2017 год.; не е доказано твърдението на ишците, че са владели имота през цялото време.

Ответникът не е ангажирал доказателства; моли за отхвърляне на иска и за присъждане на деловодните разноски.

Съдът, след запознаване със становищата на страните, при съвкупна преценка на събрания по делото доказателствен материал, като съобрази приложимите нормативни разпоредби, намира за установено:

Видно от представените писмени доказателства, правото на собственост върху процесното жилище е било предмет на договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ, сключен на 30.01.1992 год., купувачи по който са съпрузите И. К. С. и С..А..С... След смъртта на С..С., поч. на 18.02.2018 год., притежаваната от него идеална част от имота е била наследена от преживялата му съпруга – И. С., и от дъщеря му М. С. (двете ищици в настоящия съдебен процес).

На 29.05.2006 год. срещу длъжниците И. и С..С..е бил издаден изпълнителен лист по ч. гр. д. № 1279/2006 год. на БсРС, съгласно който всеки от двамата следва да заплати на Ж. П. П. сума от 13 216 щатски долара – главница по договор за заем, ведно със законната лихва за забава, както и деловодни разноски. Вземането на заемодателя по договора е било обезпечено с договорна ипотека върху процесния апартамент, учредена с Нотариален акт № 95/14.07.2005 год., т. III, н. д. № 429/2005 год. на нотариус рег. №

За принудителното изпълнение на паричните задължения е било образувано изп. д. № 79/2006 год. на ЧСИ рег. № ..., в хода на което процесният имот е бил възложен на вискателя Ж. П., на основание чл. 382, ГПК (отм.), с постановление от 01.11.2006 год., влязло в сила на 07.12.2006 год. С молба от 10.04.2007 год. обявеният за собственик вискател е поискал въвеждане във владение – чл. 386, ГПК (отм.), а въводът е бил насрочен за 03.05.2007 год. Извършването на въвода е било спряно въз основа обезпечителна мярка, постановена с определение от 26.04.2007 год. по ч. гр. д. № 816/2007 год. на БсРС. Това обезпечение е отменено с Определение № 1733/27.02.2014 год. по ч. гр. д. № 903/2014 год. на БсРС, влязло в сила на 17.04.2014 год., след което ЧСИ е насрочил нови дати за въвод във владение – през всяка една от годините през периода 24.04.2014-28.07.2017 год., както и за 14.08.2020 год. и 27.07.2023 год. С обезпечителна заповед от 26.07.2023 год., издадена по настоящото дело, БсРС е спрял изпълнението по висящото изп. дело – в частта му за изпълнителните действия по въвод във владение върху жилището на длъжниците по изпълнителното дело И. С. и М. С. (в качеството на наследник на починалия длъжник С..С..).

В подкрепа на твърденията си ишците са ангажирали показанията на свид. Д..В., без родство със страните; свидетелят твърди, че ишците обитавали процесния

апартамент от много години, ползват го и го поддържат и понастоящем, без за него да има никакви спорове.

При така изложената фактическа и правна обстановка съдът намира предявения положителен установителен иск за неоснователен. В тежест на ишците е провеждане на главно и пълно доказване легитимацията им на приобретатели на процесното жилище на избраните правни основания (деривативно и оригинално) – покупко-продажба, наследяване и давностно владение, при липса на настъпили юридически факти, променили правното им положение на собственици. В разглеждания казус спорът е концентриран относно постановлението за възлагане на имота в полза на вискателя Ж. П., влязло в сила на 07.12.2006 год., и изтеклата след тази дата, през периода на висящото изпълнително производство, придобивна давност. Придобиването на собствеността от ответниците на основание договора за продажба по реда на НДИ от 30.01.1992 год. не може да бъде противопоставено на ответника, тъй като е възникнал като юридически факт преди постановлението за възлагане, а ишците могат да се позовават единствено на придобивно основание, което е възникнало след влизане в сила на това постановление. Съдът счита, че по отношение ишците приложение намира общата 10-годишна придобивна давност по чл. 79, ал. 1, ЗС, тъй като след влизане в сила на постановлението за възлагане в полза на вискателя владението на И. и С..С..(а впоследствие – и на наследника М. С.) не е добросъвестно по см. на чл. 70, ал. 1, ЗС, тъй като фактическата им власт върху жилището не почива на правно основание, годно да ги направи собственици. По делото не се спори, че през целия процесен период ишците, а приживе – и наследодателят им, са упражнявали фактическа власт върху жилището, която не е прекъсната и към настоящия момент, тъй като жилището не е предадено на вискателя – ответника Ж. П., нито доброволно, нито в хода на висящото изп. д. № 79/2006 год..

Позоваването от ишците на давностно владение през периода 07.12.2006 год. до подаване на исковата молба, вкл. и за периода на висящност на настоящото исково производство, е лишено от основание. През част от този период – до 25.06.2015 год., давност не е текла, тъй като изп. д. № 79/2006 год. на ЧСИ рег. № ...е било висящо – вж. Тълкувателно решение № 3/28.03.2023 год. по тълк. д. № 3/2020 год. на ОСГТК на ВКС и ППВС 3/1980 год. През този период изпълнителното дело не е било прекратено ex lege нито поради настъпила перемпция, нито е прекратено на другите законни основания за това по чл. 330, ал. 1, ГПК (отм.) и чл. 433, ал. 1 от сега действащия ГПК. След 25.06.2015 год. – до насрочване на въвода за 21.07.2017 год., ЧСИ рег. № ...служебно е извършил многократно изпълнително действие – насрочване на въвод във владение, което е годно да прекъсне както придобивната давност, така и срока за перемпция по чл. 433, т. 8, ГПК (съгл. т. 10 от Тълкувателно решение № 2/25.06.2015 год. по тълк. д. № 2/2013 год. на ОСГТК на КС), поради което към датата на подаване на исковата молба, а и към датата на приключване на устните състезания по

настоящото дело не е изтекъл 10-годишният срок по чл. 79, ал. 1, ЗС. Придобивната давност е била прекъсвана с цитираните действия, тъй като те са били насочени към длъжниците – страни по изпълнителното дело (вж. Определение № 260/18.05.2018 год. по гр. д. № 3484/2017 год. на I ГО на ВКС).

Изложеното мотивира съда да приеме, че предявеният положителен установителен иск е неоснователен, поради което той следва да бъде отхвърлен.

Неоснователността на предявения иск налага уважаване молбата на ответника за присъждане направените деловодни разноски в размер от 1000 лева – заплатено адвокатско възнаграждение (чл. 78, ал. 3 във вр. с чл. 80 и чл. 81, ГПК).

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 235, ГПК,

Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 124, ал. 1, ГПК на И. К. С., ЕГН *****, и М. С. С., ЕГН *****, двете с адрес гр., против Ж. П. П., ЕГН *****, с адресза приемане за установено, че, на основание договор за покупко-продажба, сключен на 30.01.1992 год. по реда на НДИ, наследяване и давностно владение през периода 1992-2024 год., ищите са собственици на следния недвижим имот: САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ В СГРАДА с идентификатор; адрес – гр.; самостоятелният обект се намира на ет. 2 в сграда с идентификатор, разположена в поземлен имот с идентификатор; площ – 66 кв. м.; предназначение на самостоятелния обект – жилище, апартамент; брой нива на обекта – 1; ведно с избено помещение № 4 и съответните ид. ч. от общите части на сградата и от правото на строеж върху терена; съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж – ..., под обекта – ..., над обекта –

ОСЪЖДА И. К. С., ЕГН *****, и М. С. С., ЕГН *****, двете с адрес гр., на основание чл. 78, ал. 3, ГПК, да заплатят на Ж. П. П., ЕГН *****, с адрес ..., деловодни разноски в размер от 1000 лева.

УКАЗВА задължението на страните за отбелязване на крайния съдебен акт по настоящото дело в Службата по вписванията при БсРС, след влизането му в законна сила.

Решението може да бъде обжалвано от страните по въззивен ред пред БсОС в 2-седмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____